

[Kirkeministeren.]

holdelse af Kirker, paatrængte Spørgsmaalet om Opførelse af en ny Sognekirke i Sundbyerne sig mere og mere, og da Ministeren maatte anse det for nødvendigt, at det store Sundby Sogn deltes og en ny Kirke opførtes, imødekom Ministeren en Anmodning fra en Komité om at muliggøre Opførelsen af den nævnte Kirke i Sundbyerne. Det var efter min Mening en meget god Anvendelse af Fondens Midler, der her fandt Sted. I øvrigt vokser Fonden jo stadig, idet der tilgaar den Beløb udefra hvert Aar og der ikke siden Højdevangskirkens Opførelse er stillet nye Krav til denne Fond. Skulde saadanne med Tiden fremkomme, vil Fonden nok være vokset saa meget, at berettigede Krav kan imødekommes. Den Brug af Fonden, som er sket, maa derfor anses for at være fuldt forsvarlig.

Endelig ankes der over en Finanslovbeslutning om Anvendelsen af Overskuddet fra de tidligere til forskellige Bispeembeder henlagte Kirketiender, da disse Kirker overgik til Selveje. Jeg kan ikke i og for sig finde, der er Grund for mig til nu at komme dybt ind paa dette Forhold. Det er rigtigt, at samtidig overgik de saakaldte Domænekirker til Selveje. Alle disse Domænekirker havde saa ringe Kapitaler, at man fandt det rigtigt, at der ydedes hver af dem et yderligere Tilskud til deres fremtidige Vedligeholdelse og Drift, og lad mig sige til den ærede Ordfører, at et saadant Tilskud var Staten ikke forpligtet til at give, men Staten viste Kirkerne den Imødekommenhed at lade hele Overskuddet fra de rige Bispetiendekirker gaa til dette Øjemed, til Støtte for de fattige og ringe stillede Domænekirker. Da Staten som bekendt afholder Udgifterne til Bispeembedernes Lønninger — det havde man ikke Indtryk af, det ærede Medlem tog med i Betragtning — er Forholdet det, at Staten tog dette Tab for at hjælpe fattige Kirker. Jeg kan ikke forstaa, at der her er nogen rimelig Grund for det kirkelige Udvalg eller for andre til at beklage sig, og i alt Fald forelaa der Lovhjemmel. For Resten var det her ikke Kirkeministeren, der optraadte, men Finansministeren, paa hvis Budget Bevillingen er givet.

Efter nu at have gennemgaaet de forskellige Dispositioner, der omtales i det kirkelige Udvalgs Betænkning, og som saa at sige alle er fremdraget her i Dag af den ærede Ordfører, ønsker jeg at besvare Forespørgselsens første Punkt derhen, at jeg ikke kan erkende, at den tidligere Kirkeminister har foretaget disse Udbetalinger uden Hjemmel. Den Disposition, hvor der kan tales

om Vanskeligheder ved direkte at paapege Hjemmelen, er Hjælpeaktionen over for de sønderjyske Kirker, og dér mener jeg, at Vestres daværende Kirkeminister, som var den egentlige Arrangør, har sin Del af Ansvaret for, hvad der er sket. Men naar jeg ikke kan anerkende, at min Forgænger har disponeret uhjemlet, kan jeg heller ikke se, at jeg har noget at raade Bod paa i denne Forbindelse eller har Grund til at foretage noget ud over at gøre Rede for, hvorledes jeg ser paa Spørgsmaalet.

Man spørger mig dernæst, hvorledes jeg fremtidig agter at administrere de kirkelige Midler, hvis Spørgsmaal af lignende Art opstaar. Lad mig dertil sige, at jeg ser ingen Tegn til, at noget saadant skulde ske, og derfor er der efter min Mening ikke nogen Aktualitet i dette Punkt. At jeg ønsker og tilstræber en forsvarlig Administration af de kirkelige Midler, turde dog ligge i Sagens Natur, og det vil være ugørligt for nogen indtil dette Øjeblik at pege paa nogen Handling fra min Side, der tyder i anden Retning. Men at jeg nu som Svar paa det andet Spørgsmaal skulde skrive mig en Haandfæstning, finder jeg urimeligt, og lige saa urimeligt vilde det være, om andre vilde forsøge det. Jeg kan ikke se, at Administrationen indtil dette Øjeblik giver noget Grundlag herfor.

Endelig blev der stillet mig det Spørgsmaal, hvad jeg agter at foretage mig med Hensyn til de af det kirkelige Udvalg udtalte Ønsker, som Forespørgselen nærmere angiver. Deroverfor vil jeg gerne minde om, at naar den ærede Ordfører for Forespørgerne anvendte Udtrykket „det kirkelige Udvalg“, maa det dog siges, at dette Udtryk er lidt vel omfattende i denne Forbindelse; det er Flertallet i Udvalget, ikke det samlede Udvalg, der har udtalt disse Ønsker. Det Mindretal, hvortil jeg hører, stillede paa dette Omraade i Udvalget følgende Forslag:

„Efter at Udvalget har gennemgaaet de Dispositioner, der vedrører den af Landstinget den 18. Marts 1936 vedtagne Dagsorden samt den forudgaaende Debat, ønsker Udvalget at udtale, at det ikke i Forbindelse med disse Dispositioner agter at fremsætte Forslag angaaende Lovgivningen paa dette Omraade.“

For saa vidt Udvalget under sit fortsatte Arbejde med den Opgave, der blev stillet det ved dets Nedsættelse, maatte beskæftige sig med Omraader, der vedrører den i Landstinget førte Dagsordensdebat eller de af Udvalget